

Absolwent (1969 - 1973) Liceum Ogólnokształcącego "Carolinum" w Nysie. W latach 1973 - 1979 studiował na Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, Wydział Organizacji i Zarządzania (mgr inż. zarządzania produkcją). Po powrocie do Nysy w 1979 r. rozpoczął pracę w Fabryce Pomocy Naukowych w Nysie; gdzie 5 września 1980 założył pierwszy w Nysie Komitet Założycielski NSZZ Solidarność.

Legenda Solidarności

Następnie zorganizował NSZZ Solidarność w nyskich zakładach pracy; został przewodniczącym Międzyzakładowego Komitetu Założycielskiego NSZZ Solidarność Ziemia Nyska. Po wprowadzeniu stanu wojennego internowany od 13.12.1981 do 10.12.1982 r. w obozach internowania: Grodków, Kamienna Góra, Głogów, Nysa, Uherce. Po zwolnieniu z więzienia organizował podziemną działalność Solidarności na Opolszczyźnie. W latach 1983 - 1985 pracował w Nyskim Przedsiębiorstwie Budowlanym, jako specjalista. W 1985 r. - ponownie aresztowany na 5 miesięcy za działalność antyrządową i zwolniony z pracy. W latach 1986 - 1990 zatrudniony w Opolskim Przedsiębiorstwie Budownictwa Przemysłowego nr 1. W 1987 - zainicjował powstanie jawnej Tymczasowej Rady Regionalnej NSZZ Solidarność Opolszczyzny. Uczestnik obrad „Okrągłego Stołu” jako ekspert NSZZ Solidarność ds. budownictwa mieszkaniowego; w 1989 r. - organizował na Opolszczyźnie wybory z ramienia NSZZ „Solidarność” do tzw. sejmu kontraktowego. W 1992 r. został dyrektorem Opolskiego Przedsiębiorstwa Turystyki. Od 1993 r. kierował tygodnikiem lokalnym "Nowiny Nyskie", którego był pierwszym niezależnym redaktorem naczelnym.

Burmistrz i radny

W latach 1994-2006 był radnym Rady Miejskiej w Nysie, a od 1998 do 2001 burmistrzem Miasta i Gminy Nysa. Trzy krotnie wygrywał wybory (2006 - 2015) do Rady Powiatu Nyskiego. W 1994 w wyborach wszedł do Rady Miejskiej w Nysie, gdzie wraz z grupą 5 radnych Ligi Nyskiej przeforsował uchwałę o sprzedaży mieszkań komunalnych za 15% wartości. Wspierał powstałe wspólnoty mieszkaniowe, pisał poradniki na ten temat, pomagał w organizowaniu prac pierwszych wspólnot. Po kolejnych wyborach w 1998 roku Rada Miejska wybrała go na burmistrza. Jako burmistrz oczyścił Urząd Miejski z korupcji, opracował doceniony w kraju nowy regulamin organizacyjny tej instytucji, za co Nysa dostała ogólnokrajową nagrodę Samorządową Lilię. Rozpoczął program budownictwa, w ramach którego w Nysie powstało 306 mieszkań komunalnych. Dzięki aktywności burmistrza dwukrotnie w Nysie organizowane były ogólnopolskie prawyборы, powstała Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa, Nysa osiągała rekordowe wskaźniki w inwestycjach i zajęła 5. miejsce wśród 467 gmin przemysłowo-usługowych, do których należy.

Spółecznik i polityk

W 1995 roku wraz z prof. Jerzym Przystawą, przystąpił do tworzenia ogólnopolskiego Ruchu Obywatelskiego na rzecz Jednomandatowych Okręgów Wyborczych; od 2006 radny Rady Powiatu Nyskiego. 2008 - zaangażował się w obronę wyrzucanego z mieszkania 94-letniego mieszkańca Nysy Stanisława Dubrawskiego, a następnie utworzył opolskie Stowarzyszenie „Obywatele Przeciw Bezprawiu” broniące ludzi przed bezprawnym działaniem sądów i prokuratur. Współdziałał z podobnymi stowarzyszeniami w kraju. W 2005 roku podczas kandydowania do Senatu poznał Pawła Kukiza, z którym współpracował od 2011 roku nad wprowadzeniem JOW do polskiego systemu wyborczego. W 2012 zorganizował Kongres Protestu - spotkanie obywatelskich stowarzyszeń w Warszawie pod hasłem zmian konstytucyjnych. Podobne spotkanie na zaproszenie przewodniczącego Solidarności, wspólnie z Pawłem Kukizem zorganizowali w marcu 2013 w Gdańsku (Platforma Oburzonych). Pokłosiem tych spotkań było powstanie ogólnopolskiego Ruchu Oburzonych i wielu niepartyjnych inicjatyw. W 2013 - 2015 wspólnie z Pawłem Kukizem próbowali utworzyć ogólnopolski Ruch Obywatelski zmierzający do zmian ustrojowych. W Ruchu miało być miejsce i dla stowarzyszeń walczących z bezprawiem w sądach, dla związków zawodowych w tym NSZZ Solidarność, a także dla pojedynczych obywateli. W wyborach prezydenckich 2015 Paweł Kukiz odniósł sukces, co umożliwiło stworzenie obywatelskiego Ruchu Kukiza. Ruch Kukiza wystawił listy wyborcze do Sejmu we wszystkich okręgach wyborczych. Z ramienia Ruchu Kukiza Janusz Sanocki koordynował w całym kraju powstawanie i działalność Komitetów Referendalnych. W wyborach parlamentarnych 25 października 2015 r. uzyskał mandat posła z listy Ruchu Kukiza. Nie wszedł jednak do klubu Kukiz'15 i był posłem niezrzeszonym. W Sejmie zainicjował powstanie Poselskiego Zespołu na rzecz Nowej Konstytucji i zorganizował dwie konferencje poświęcone naprawie wymiaru sprawiedliwości.

Odznaczony przez Prezydenta RP Srebrnym krzyżem zasługi za walkę o demokrację w czasie PRL, 2001; Krzyżem Wolności i Solidarności, 2016 r. Medalem Komisji Edukacji Narodowej; 2017, Kombatanckim Krzyżem Zasługi; 1998 r.

Autor książek: „Powódź w Nysie”, 1997; "Wojownicy - monografia Ruchu Obywatelskiego JOW", 2005; „Za oknem drut... - wspomnienia z obozów Stanu wojennego” – 2008; "Polsko nie umieraj - zaprowadź ustrój do lekarza" 2017, a także współautor książki "Kulisy polskiej demokracji". Autor licznych artykułów w prasie krajowej i lokalnej.